DE DRIE BUITENPLAATSEN OP KLEVERSKERKE (3) – HOF WEIBURG

Jaco Simons Siereveld

In de vorige edities van Arneklanken is in het kader van de serie 'De drie buitenplaatsen op Kleverskerke' kennis gemaakt met 't Hof te Cleverskerke en Hof Rustenburg. Deze keer zal, tot slot, Hof Weiburg de revue passeren. Na een Middelburger op 't Hof te Cleverskerke en Middelburgers/Veerenaren op Hof Rustenburg kon de Vlissingse aanwezigheid in Kleverskerke niet uitblijven. In 1712 kocht koopman Philips Bonquet een stuk weiland aan de oostzijde van het kleine dorp. Kort daarna ging hij over op de aanleg van zijn buitenplaats, die Weiburg zou gaan heten.
Net als bij 't Hof te Cleverskerke werd het herenhuis rond 1782 hoogstwaarschijnlijk verkleind en aangepast tot boerenwoning. De status van buitenplaats verviel daarmee. Weiburg bleef bestaan, maar nu als boerenhofstede. Van 1856 tot 1962 was boerderij Weiburg in handen van de Kleverskerkse familie Baaijens. Daarna werden eerst de boerenschuur en vervolgens de boerenwoning afgebroken.

Philips Bonquet en de oprichting van Weiburg

Allereerst werpen we een blik op de 'overloper' van de Oostwatering van Walcheren uit 1672. Een overloper is een soort belastingregister waarin onder meer eigenaren van onroerende goederen werden genoteerd. We zien op de pagina's waar Kleverskerke staat beschreven dat het deelgebied, waarin de buitenplaats Weiburg later gestalte zou gaan krijgen, de naam 'Blok vóór Claes Jans Hollanders' draagt. Bij de aanhef van dit blok staat de vermelding 'onbewoond'. In dit deelgebied was dus geen bebouwing. Er waren alleen wei- en akkerlanden te vinden, waarop lokale boeren hun dieren lieten grazen of het land

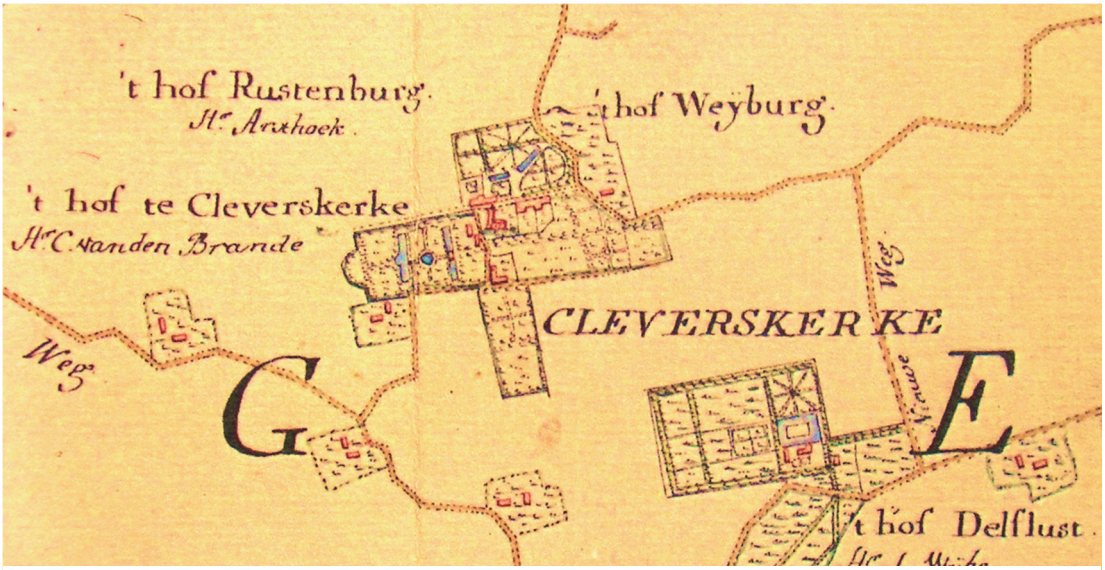

De drie Kleverskerkse buitenplaatsen op de kaart van Walcheren van de gebroeders Hattinga (ca. 1750). 't Hof te Cleverskerke, 't Hof Rustenburg en 't Hof Weyburg.

bewerkten. We moeten deze plek plaatsen ter hoogte van de bocht aan de oostzijde van de Dorpsstraat.
Op 30 oktober 1712 kwam er verandering in de situatie toen de Vlissinger Philips Bonquet een aantal stukken land in diverse Kleverskerkse blokken kocht. De totale omvang hiervan bedroeg 11 gemeten en 280 roeden, ongeveer 4,7 hectare. In een transportakte van 12 januari 1713, die te vinden is in het archief van het Gerecht van Kleverskerke, wordt die transactie bekrachtigd. Op een stuk weiland ter grootte van 4 gemeten en 136 roeden (ongeveer 1,75 hectare) in het 'Blok vóór Claes Jans Hollanders' liet Bonquet een aantal panden bouwen. Een herenhuis zou het hart gaan vormen van de geplande buitenplaats die in de loop van 1713 moet zijn verrezen. Het is aannemelijk dat er daarnaast een boerderij werd gebouwd. En mogelijk was die bijbehorende boerderij de latere hofstede De Meibloem. Aan het einde van dit artikel wordt dieper ingegaan op De Meibloem.
Bonquet had de genoemde percelen gekocht van de Middelburgse Agnus van der Stringe, weduwe van mr. Jacobus Huijbrechtsens. Die landen waren daarvoor in bezit geweest van Agnus' vader mr. Jan van der Stringe, magistraat in Middelburg en ontvanger-generaal van Zeeland.
Hoewel er zeker tussen 1672 en 1712 geen bebouwing was in het bewuste blok - de overloper van de Oostwatering (1672) gaf dat al aan - stond er eerder op deze plek toch een boerderij. Zowel de kaart van Walcheren van Bernards (1641) als die van Visscher-Roman (1655) geven namelijk een pand aan. Dit boerenbedrijf laten we hier buiten beschouwing.
Al vóór de realisatie van Weiburg was Philips Bonquet actief aan de oostzijde van Walcheren, voornamelijk in het buitengebied van Kleverskerke, in de richting van de toenmalige zeedijk. Zo had hij in 1710 een boerderij en een aantal percelen land gekocht van de Middelburgse koopman Joan Bussonsius - we kennen Bussonsius als één van de eigenaren van de buitenplaats Delflust - en had hij in 1711 een boerderij en land verworven van het duo Michiel van Goeke-Susanna de Poorter. Philips Bonquet, die eerst koopman in Vlissingen en later in Middelburg was, trad in het huwelijk met Neeltje Arents. In de periode 1722-1727 was hij directeur van de nog jonge, in 1720 opgerichte Middelburgse Commercie Compagnie. Voor deze functie verhuisde hij naar Middelburg. Zijn drie panden in één van de 'sloppen' - destijds de gangbare benaming voor 'zijstraatjes' - van de Lange Zelke in Vlissingen en één pand in de Coudenhoek in diezelfde stad, bleven in zijn bezit.

De Middelburgse Commercie Compagnie (MCC) werd in 1720 opgericht. Deze handelsonderneming richtte zich op de handel tussen de havens aan de Oostzee, Frankrijk, het Iberisch schiereiland, de Middellandse Zee, Afrika en Midden- en Zuid-Amerika (West-Indië).
Na 1730 kwam de driehoekshandel Afrika - West-Indië - Europa, ofwel de trans-Atlantische route, tot stand en groeide de MCC uit tot een onderneming die in de achttiende eeuw een grote rol speelde in de internationale slavenhandel. De eerste slavenreis ving aan in 1732. Van de in totaal circa 300 uitredingen van schepen door de MCC ging het in 113 gevallen om een slavenreis. In 1807 werd de laatste slavenreis ondernomen. De compagnie bleef echter tot 1889 bestaan.
Het archief van de MCC is opgenomen in het 'Geheugen van de Wereld'-register, de werelderfgoedlijst voor documenten van de UNESCO. Het archief is uniek omdat de gedetailleerde bedrijfsadministratie vrijwel volledig en intact is. Bovendien is dit archief wereldwijd een uiterst zeldzame bron van gegevens over de slavenhandel, een beladen episode uit de geschiedenis.

Naam

Waar de identiteit Weiburg vandaan komt, lijkt eenvoudig te verklaren. Philips Bonquet zou zijn buitenverblijf simpelweg genoemd kunnen hebben naar een stuk weiland. Het klinkt te eenvoudig, maar misschien was dat toch het geval. Andere opties zijn vooralsnog niet voorhanden.

In Harderwijk is een stadswijk Weiburg genoemd naar de oude, maar inmiddels volledig nieuw opgetrokken 'Villa de Weiburg'. De voormalige Gelderse buitenplaats en 'onze' Weiburg op Kleverskerkse lijken niet met elkaar in verband te brengen.

Slechts een enkele keer komen we Weiburg buiten Walcheren tegen. Zo is er een oude plantage in de voormalige Zeeuwse kolonie Berbice in het Zuid-Amerikaanse Guyana die nog steeds de naam 'Wyburg' draagt. Deze is wél in verband te brengen met Kleverskerke, zoals in de volgende paragraaf duidelijk wordt.

Duo-eigenaarschap

In 1734, ruim twintig jaar na de oprichting, besloot Bonquet zijn buitenplaats, een aantal bijbehorende boerderijen - intussen vier stuks, waarvan drie in het buitengebied van de heerlijkheid Kleverskerke - en veel land van de hand te doen. De omvang van het geheel bedroeg 86 gemeten en 234 roeden, bijna 34 hectare. Uit de transportakte blijkt dat Philips voor één derde deel recht had op zijn bezit; twee derde deel was in eigendom van zijn zussen Anna en Constancia Jacoba. Er wordt in de akte uit 1734 onder andere gesproken over een 'hofstedeherenhuis, boerenwoning, schuur en verdere gebouwen en plantages'.

Bij de verkoop dienden zich twee kandidaten aan. Dat waren wederom Vlissingers, te weten Margarita Seuijse en Abraham du Pon. Seuijse kocht twee derde deel, zakenpartner Du Pon het resterende één derde deel. Margarita Seuijse was getrouwd met de Vlissingse magistraat en koopman Abraham Louijssen. Hij was niet alleen plaatselijk actief, maar zakelijk gezien ook betrokken bij de Zeeuwse kolonies in het noorden van Zuid-Amerika. Dat ook daar de naam 'Wyburg' opdook, is niet verwonderlijk.

Margarita en Abraham bewoonden het huis aan het Bellamypark 44 (oostzijde), nu een vishandel, terwijl Louijssen ook de huizen met de nummers 46 (rechterzijde) en 48 in bezit had. Na de dood van Abraham Louijssen woonde Margarita Seuijse aan het Bellamypark nummer 46 (linkerzijde), nu een uitzendbureau. Vroeger bestond dit pand uit twee woonhuizen. Het bezitten van een aantal panden naast elkaar was destijds niet ongebruikelijk in de hogere kringen. Eén pand werd gebruikt voor eigen bewoning, terwijl de rest werd verhuurd.

Seuijse's zakenpartner Abraham du Pon was 'dienaar van het Goddelijke woord' ofwel dominee. Hij was in 1725 beroepen in Vlissingen en bleef zijn functie uitoefenen tot zijn dood. Du Pon huwde in 1729 Catharina van der Snippe. Zij was regentes van het Vlissingse weeshuis en bezat ook een huis aan de oostzijde van het Bellamypark, het huis op nummer 4. Dat is nu een gedeelte van restaurant De Vissershaven. Catharina had dit pand geërfd van haar vader Robbert. Hoewel Abraham du Pon zijn woonhuis niet zelf in eigendom had, bezat hij wel meerdere panden op andere locaties in Vlissingen.

Abraham du Pon overleed in 1747 onverwachts aan een longaandoening. Na zijn dood werd Weiburg voor een deel op zijn weduwes naam geschreven. Nu vormde zij het duo-eigenaarschap met Margarita Seuijse.

Naast Weiburg werd Catharina van der Snippe tevens eigenaresse van de buitenplaats Vlugtenburg, in het buitengebied van Oost-Souburg. Vluchtenburg was sinds 1734 van Catharina's vader geweest, werd tussen 1745 en 1747 op naam van Du Pon geschre-

ven en bleef daarna tot Catharina's dood in 1770 in haar bezit.
Abraham du Pon noemt in zijn testament uit 1735 zijn vrouw Catharina als enige erfgename, in het geval hij komt te overlijden. Ook Margarita Seuijse doet dat, betreffende Catharina, in haar testament uit 1747. Welke familieband Abraham en Margarita enerzijds en Margarita en Catharina anderzijds precies hadden, is uit de bewaard gebleven kopieën van deze documenten niet op te maken. Zeker is, dat in de achttiende eeuw Van der Snippe, Seuijse, Du Pon en ook Bonquet aan elkaar gelieerde Vlissingse families waren. Diepgaand genealogisch onderzoek zou de exacte verwantschap tussen deze families en de bij Weiburg betrokken personen mogelijk aan het licht kunnen brengen.

Hattinga's kaart

Weiburg had beslist de status van buitenplaats. Toch tekenden de cartografenbroers Hattinga op hun beroemd geworden kaart van Walcheren uit circa 1750 slechts één pand en een boomgaard. Zoals dat bij andere landgoederen gebruikelijk was, zien we bij Weiburg geen omvangrijke tuinaanleg afgebeeld. Had dat te maken met de functie die wijlen Du Pon had vervuld? Was dit buiten bewust sober opgezet?
Opvallend is ook, dat de Hattinga's wel 'Weyburg' noemen, maar de naam, of beter, de namen van de eigenaren niet prijsgeven. Een dergelijke weglating komt op hun kaart nauwelijks voor. Vergaten de cartografen de eigenaren te noteren of werden zij bewust niet genoemd? Wij kunnen in elk geval vaststellen dat de Vlissingse weduwen Seuijse en Van der Snippe een vermelding op de kaart hadden moeten krijgen.

Einde Vlissingse periode

Op het moment dat mr. Robbert Hendrik du Pon in 1770 Weiburg namens zijn overleden moeder Catharina van der Snippe van de hand deed, was het gedaan met de aanwezigheid van de Vlissingers op Kleverskerke.
De nieuwe bezitter van Weiburg werd Jacob Laurisse Dommisse, op dat moment schepen van Kleverskerke, maar van oorsprong een plaatselijke landman. Met de transactie was een bedrag gemoeid van 1436 pond. De omvang was in de loop der tijd door landaankopen gegroeid tot meer dan 104 gemeten, ongeveer 40 hectare.
In 1780 verkocht de weduwe van Dommisse, Laurina Jacobs Coppejan, Hof Weiburg aan Lein Ingelse (1747-1836). Deze eveneens vermogende landman kwam uit Aagtekerke. Driemaal trad hij in het huwelijk: eerst met Martina Six, later met Pieternella Melis en tot slot met Elisabeth Blom.
In het eerste artikel van deze serie 'De drie buitenplaatsen op Kleverskerke' bleek dat het herenhuis van 't Hof te Cleverskerke rond 1782 hoogstwaarschijnlijk werd verkleind en geschikt werd gemaakt als boerenwoning. De vraag is, of ook Lein Ingelse het herenhuis van Weiburg destijds aanpaste. De afbeelding van het huis doet dat wel vermoeden, want de vormproporties zijn opmerkelijk te noemen.

De boerenwoning van Weiburg, vlak voor de sloop in 1965 (foto: Piet Baaijens)

Het huis bestaat uit een middengang en een schilddak. Bekijken we de voorgevel nader, dan lijkt het alsof het metselwerk tussen de

ramen en de goot een meter te hoog is, in vergelijking met andere traditionele boerenwoonhuizen van dit type. De ramen moeten veel langer zijn geweest en de muren moeten zijn afgebroken tot de borstwering van de verdieping. Later moet er een nieuw dak zijn opgezet. Het is goed mogelijk dat Ingelse het voorbeeld van Aarnout Arendse van 't Hof te Cleverskerke volgde. Of was dat wellicht andersom het geval?

En er is nog een parallel te trekken. Zoals Arendse dat in 1785 deed, zo kocht Ingelse in 1795, naast de toch al flinke omvang van Weiburg, veel land in de ambachtsheerlijkheid Kleverskerke erbij. Net als bij Arendse kunnen we er van uitgaan dat ook Ingelse's hart lag bij de landbouw en niet bij het bezitten van een luxe, geldverslindend herenhuis en een mooi aangelegd landgoed.

Lange tijd, tot zijn dood in 1836, bleef Lein Ingelse eigenaar van Weiburg, hoewel dochter Johanna en haar man Jacobus Maas al vóór 1829 op het boerenbedrijf woonden en werkten. Ingelse overleed op 89-jarige leeftijd in Arnemuiden. Het eigenaarschap ging toen over op zijn weduwe Elisabeth Blom. Dat bleef zo tot 1854, het jaar waarin Elisabeth op 95-jarige leeftijd stierf. Lein en Elisabeth bewezen met hun maar liefst 74-jarige eigenaarschap 'krasse oudjes' te zijn. In 1854 werd Johanna Ingelse, ook al aardig op leeftijd en intussen weduwe van Jacobus Maas, eigenaresse. Echter niet voor lang.

Tijdperk Baaijens

Als Francina Baaijens-Poppe in 1856 Weiburg van haar voormalige buurvrouw Johanna Ingelse koopt, vangt het tijdperk Baaijens aan, een periode die ongeveer 106 jaar zou gaan beslaan.

Aanvankelijk woonde Francina Poppe met haar man Joos Baaijens op de naast Weiburg

De familie Joos Baaijens op Weiburg (ca. 1913). V.l.n.r.: Johanna Pouwer, Cornelia (Moe Kee), Adriaan, Pieter Adriaan, Joos Baaijens sr. en Joos jr. (foto: Piet Baaijens)

gelegen boerderij De Meibloem, die Joos in 1833 van zijn vader had geërfd. Die vader was Ingel Baaijens uit Klein Abeele, bij Souburg, die het tot burgemeester van Kleverskerke schopte. Francina verkocht De Meibloem in 1847, na de vroegtijdige dood van haar man, en verhuisde met haar kinderen naar de overzijde van de Dorpsstraat. Zij betrok het huis 'de Smidse'.

Weduwe Francina Poppe - overigens een kleindochter van Pieter Janszoon Poppe, die we als eigenaar van Hof Rustenburg (1777-1802) al tegenkwamen - waagde in 1856 de stap om terug te keren naar een boerenbedrijf. Dat werd dus Weiburg, de boerenhofstede waar zij al veertien jaar naast had gewoond. Het is duidelijk dat Francina deze actie ondernam om de weg vrij te maken voor haar zoon Adriaan. Gelukkig maar, want al in 1858 overleed Francina, 52 jaar oud, waarna Adriaan de scepter ging zwaaien over het boerenbedrijf.

Een opmerkelijke situatie mag in dit kader niet onvermeld blijven. In 1858 werd in verband met Francina's dood haar zogeheten 'memorie van successie' opgemaakt. Daaruit blijkt dat Francina geen bezittingen had achtergelaten. Een jaar later werd de memorie gerectificeerd en bleek Francina opeens wel bezittingen te hebben achtergelaten! Was hier sprake van een poging tot belastingontduiking of was er iets anders aan de hand? Nader onderzoek zou dat kunnen uitwijzen.

Adriaan Baaijens (1830-1884) was getrouwd met Cornelia Jacoba Huibregtse. Samen kregen ze de zoons Joos en Pieter. In 1873 vond er op hun erf de bijbouw van een huis plaats. Weiburg bestond vanaf die tijd uit twee woningen, waardoor een tekort aan ruimte werd ondervangen.

Na het overlijden van Adriaan nam zoon Joos Baaijens (1864-1945) in 1885 de leiding over de boerderij op zich. Hij trouwde het jaar daarna met Johanna Pouwer. Zij schonk hem drie zonen. Joos, zijn vrouw en hun jongste zoon verlieten in 1918 hun dorp en gingen in Koudekerke wonen.

Om hun toekomst veilig te stellen hielp Baaijens sr. elk van zijn zonen aan een boerderij in Kleverskerke. Weiburg ging in 1918, als gevolg van Joos' vertrek naar Koudekerke, naar Adriaan. Op Adriaan komen we terug in de volgende paragraaf. De naast Weiburg gelegen boerderij De Meibloem - we kwamen die naam al eerder tegen - kwam kort na 1922 zijn jongste zoon Joos jr. toe.

Boerderij Nooit Gedacht, gelegen in het buitengebied oostelijk van het dorp, was in 1923 voor de oudste zoon Pieter Adriaan, nadat deze was teruggekeerd van een slechts enkele maanden durende emigratie naar Canada.

De Meibloem neemt in het verhaal rondom de drie 'Baaijensboerderijen' een bijzondere en enigszins complexe plaats in.

Pieter Adriaan Baaijens, de man die later op Nooit Gedacht zou komen, ging in 1919 over tot de koop van De Meibloem. Dat was een hernieuwde Baaijensaankoop. Het boerenbedrijf was immers eerder, vóór 1847, in bezit geweest van Ingel Baaijens en zijn zoon ofwel de voorouders van Pieter Adriaan.

Omdat broer Adriaan sinds 1918 op Weiburg woonde, behoorden de twee naast elkaar gelegen boerderijen nu tot dezelfde familie. Werd De Meibloem vanaf die tijd daarom in de volksmond 'Klein Weiburg' genoemd? Of was die naam al eerder in gebruik? Dat is onduidelijk.

Lang heeft Pieter Adriaan niet op De Meibloem gezeten. Al na drie jaar nam zijn vader zijn bezit over in verband met Pieter Adriaans vertrek naar Canada in 1922. Kort daarna ging zijn jongste broer Joos jr. op deze boerderij wonen en werken. Vader Joos sr. bleef echter de eigenaar.

De oude boerderij De Meibloem (foto: Piet Baaijens)

Ontmanteling

We keren terug naar Weiburg, waar Adriaan Baaijens (1895-1970) woonde en werkte. Adriaan was in 1915 getrouwd met Johanna Pieternella Jobse en bouwde samen met zijn vrouw hier zijn toekomst op. Net als bij De Meibloem was vader Joos sr. nog steeds eigenaar van Weiburg. Vermoedelijk pas na vaders dood, in 1945, mocht Adriaan de boerderij tot zijn bezit rekenen.

In 1956 ging Adriaans boerderij naar zijn oudste kind, Johanna. Deze in 1915 geboren dochter was getrouwd met Andries Louwerse. Johanna was de laatste Baaijens en tevens de laatste bezitter van Weiburg. Rond 1962 nam Stichting Beheer Landbouwgronden te Utrecht Johanna's boerderij over, inclusief de bijbehorende grond. Dat gebeurde in het kader van de naderende ruilverkaveling op Walcheren. In het begin van de jaren zestig van de twintigste eeuw werd eerst de boerenschuur gesloopt en in 1965 moest de boerenwoning eraan geloven.

De ontmanteling betekende het einde van het tijdperk Weiburg, dat van 1713 tot 1965 had geduurd. Het perceel waarop Weiburg had gestaan werd gekocht door ondernemer Adriaan Groenendijk. Hij bouwde er een nieuw huis op. Het pand staat er nog steeds, verborgen in een bescheiden bosgebied.

De sporen van zowel buitenplaats als boerderij Weiburg zijn gewist. Gelukkig hebben we de beschikking over archieven en mondelinge overleveringen om het wel en wee van Weiburg, soms in grote lijnen, soms tot in detail, terug te kunnen halen.

Met dank aan de heer P.A. Baaijens (Arnemuiden) voor het verstrekken van nadere informatie over zijn familie.

<u>Bronnen</u>

- J. Simons, 'Zwanenburg', 'Paauwenburg', 'Westerwijk', 'Valkenisse', 'Vrijburg' en 'Ravestein' in: De Wete, 2008, nr. 3, 2009, nrs. 2 en 3, 2010, nr. 1, 2011, nr. 1, 2012, nr. 1 en 2013, nr. 4.

- J. Simons, 'Grooten Boomgaard', 'Bon Repos', 'Papegaaienburg' en 'Anderwijk' in: Den Spiegel, 2010 nr. 1, 2010 nr. 4, 2011 nr. 3 en 2012 nr. 2.

- J. Simons,'Delflust, later het Hollands Hof' en 'Brakenburg', in: Arneklanken, 2012 nr. 3 en 4.

- www.zeeuwengezocht.nl

- www.arnehistorie.com

<u>Zeeuws Archief</u>

- 'Atlas Hattinga', Kaarte van het eyland Walcheren de Ao. 1641 gemaakt door Christoffel Bernards, D.W.C. en/of A. Hattinga, ca. 1750. inv. nr. 13.

- idem, Kaart van Walcheren [blad 8], (1750), inv. nr. 23.

- 'Kaarten Zeeland', Reiskaart van het eiland Walcheren (ca. 1780), inv. nr. 1920.79.

- idem, Eiland Walcheren (ca. 1800), inv. nr. 1956.15.

- 'Polder Walcheren', inv. nrs. 271-276 en 902-906.

-'Rechterlijke Archieven Zeeuwse Eilanden', inv. nrs. 1147-1150.

- 'Rekenkamer van Zeeland', Gedeponeerde Archieven, inv. nrs. 1128-1129.

Luchtfoto van Kleverskerke uit 1953 tijdens de watersnoodramp. Onder, nog net zichtbaar, boerderij Weiburg van Adriaan Baaijens en rechts onder boerderij De Meibloem van Joos Baaijens jr. (foto: KLM Fototechnisch Bedrijf, nr. 19552.)

OVER DE HEREN VAN ARNEMUIDEN EN NOORD-BEVELAND (3)

Gerard van der Wal

In deze aflevering vervolgen we ons relaas over het Henegouwse adelijke geslacht De Trazegnies, die zich ook Heren van Arnemuiden mochten noemen.

Jkvr. Agniese de Vrieze van Oostende huwde met Raes van Haemstede.

Zij was zijn tweede echtgenote en wordt als dusdanig in 1421 vermeld . Raes was een jongere zoon van Jan van Haemstede en NN Raesdr van Kruiningen. Hij was Heer van Kruiningen. Koos in 1418 voor Jacoba van Beieren. Hij sneuvelde op 13 januari 1426, samen met zijn broer Costijn van Haemstede, in de slag bij Brouwershaven. Zij hadden twee kinderen: Maria van Haemstede, zij huwde met Lodewijk van Blois van Treslong, Heer van Cabauw, Raad, en haar zuster Goedela, Vrouwe van Brigdamme, gehuwd met Willem Noyts.

Functies: Baljuw van Middelburg (1409-1416), Baljuw van Brouwershaven (1420).

Divers: Bijzonder is een schilderij uit het midden van de vijftiende eeuw dat het sneuvelen van Raes van Haemstede in 1426 in de slag bij Brouwershaven weergeeft. Dit middeleeuwse houten paneel van ongeveer 65 bij 80 cm is een zogenaamde memorietafel voor Raes van Haemstede. Centraal op het paneel staat de zegenende Christus, met in zijn linkerhand het open boek des levens, dat hij tijdens het laatste oordeel zal raadplegen. Hij wordt geflankeerd door St. Joris en St. Elisabeth van Hongarije. Naast Christus is de gesneuvelde Raes afgebeeld, met tegenover hem zijn vrouw Agnes de Vrieze van Oostende. Achter Raas zitten zijn schoonzoon Lodewijk Blois van Treslong en diens vrouw, Raas' oudste dochter, Maria van Haemstede. Achter Raas' echtgenote zitten twee andere kinderen geknield, Goedele met een kloosterhabijt, en een andere dochter die heel klein is afgebeeld omdat ze bij het maken van het paneel al is overleden. Sinds 1653 hing dit schilderij in kasteel Bruelis in Kapelle. In dat jaar trouwde Anna Catharina van Brederode en Wesenberch, die het in bezit had, met Philibert van Kats heer van Bruelis, Kapelle en Biezelinge.